

PIERCE BROWN

**RED
RISING**

PĪRSS BRAUNS

SARKANĀ SACELŠANĀS

IZDEVNIECĪBA
PROMETEJS

UDK 821.111(73)-31

Br 195

Izdevniecība Prometejs

Pierce Brown

RED RISING

Copyright © 2014 by Pierce Brown

The moral right of the author has been asserted.

All rights reserved.

Traslation copyright © 2015

Šis darbs ir fikcija. Visas personas, organizācijas un notikumi, kas aprakstīti šai romānā, ir autora iztēles auglis vai izmantotas fiktīvi.

Visas šī darba tiesības ir aizsargātas. Izdevumu reproducēt, kopēt vai citādi pavairot un izplatīt ir aizliegts bez apgāda rakstiskas atļaujas.

Izdevniecība Prometejs

SIA Prometejs AB, Tīlta ielā 20

www.prometejs.lv

No angļu valodas tulkojusi *Santa Andersone*

Redaktore *Maija Džeriņa*

Mākslinieks *Reinis Liepa*

Ceturtnā vāka foto *Joyce Downing*

© Izdevums latviešu valodā, Izdevniecība *Prometejs*

ISBN 978-9934-8511-7-9

Grāmata iespiesta SIA Jelgavas tipogrāfija

Tēvam, kurš iemācīja man staigāt.

„Raita, aizraujoša, lieliski uzrakstīta – no tām grāmatām, kuru grūti nolikt malā. Esmu jau nākamās grāmatas gaidās.”

— *Tērijs Bruks, New York Times dižpārdokļu, „Šannaras cikla” autors*

„Pīrss Brauns ir paveicis apbrīnojamu darbu, radot spēcīgu literāro darbu, kas noteikti ieguls lasītāju prātos.”

— *The Huffington Post*

„Grāmatas vara pār lasītāju ir nepārvarama, un pati grāmata ir ārkārtīgi interesanta... obligātā literatūra gan klasiskās zinātniskās fantastikas faniem, gan jaunās paaudzes distopijas sāgu kvēliem sekotājiem.”

— *Examiner.com*

„Autors apvieno vienā veselu plejādi elementu gluži kā Džordžs R.R.Mārtins... teicama debija.”

— *Tor.com*

„Ļoti ambiciozs romāns... šis ir no tiesas ļoti labi izstrādāts. Kā radīts visu vecumu *Bada spēļu* faniem.”

— *Booklist*

„*Sarkanā sacelšanās* ir kas tāds, kam bija vajadzējis būt *Bada spēlēm*.”

— *fictionvortex.com*

„Brauns raksta ar kinematogrāfisku vērienu, pārdomāti sapludinot romiešu mitoloģiju ar zinātnisko fantastiku, un lēnām, bet intriģējoši, kāpinot darbības tempu, aizved lasītāju līdz elpu aizraujošam pēdējam cēlienam.”

— *Entertainment Weekly*

PATEICĪBA

Ja rakstniecība ir darbs sirdij un prātam, paldies Āronam Filip-
sam, Hannai Boumenai un Maikam Brafam, kuri ar savām zināšanām
un padomu darīja manu galvu gaišāku.

Paldies maniem vecākiem, manai māsai, Filipsu klanam un drau-
giem, kuri ar mīlestību un uzticību sargā manu sirdi.

Un paldies tev, lasītāj! Tev šīs grāmatas nolāpīti patiks.

Es būtu dzīvojis mierā. Tomēr mani ienaidnieki atveda man karu. Es noskatos divpadsmit simtos viņu stiprāko dēlu un meitu. Klausos nežēlīgā Zelta vīrā, kurš tos uzrunā, nostājies starp marmora pilāriem. Klausos nezvērā, kurš iesvēla liesmu, kas plosa manu sirdi.

„Visi cilvēki *netika* radīti vienlīdzīgi,” viņš paziņo. Gara auguma, lepnu stāju, plēsīgs putns, nevis cilvēks. „Vājie ir jūs maldinājuši. Viņi teiks, ka Zemi jāmanto lēnprātīgajiem. Ka spēcīgajiem jāsaudzē vājākie. Tie ir Demokrācijas Cildenie meli. Vēzis, kas saindēja cilvēci.”

Viņa skatiens caururbj sapulcējušos audzēkņus. „Mēs ar jums esam no Zelta. Mēs atrodamies evolūcijas ķēdes galā. Mēs paceļamies pāri cilvēku masām un esam zemāko krāsu gani. Tas ir jūsu mantojums,” viņš pieklust, pētīdams sejas savā priekšā. „Tomēr tas nenāk par velti. Vara ir jāizcīna. Pārticība jāiegūst. Valdīšana, stāvoklis, impērija jāpērk ar asinīm. Jūs, bērni bez rētām, neko neesat pelnījuši. Jūs nepazīstat sāpes. Jūs nezināt, ko jūsu tēvu tēvi ziedoja, lai paceltu jūs šajos augstumos. Tomēr drīz jūs zināsiet. Drīz mēs jums iemācīsim, kādēļ pār cilvēci valda Zelts. Un es apsolu, ka izdzīvos tikai tie no jums, kuri ir radīti varai.”

Tomēr es neesmu no Zelta. Es esmu no Sarkanās krāsas.

Viņš domā, ka man līdzīgie ir vāji. Viņš domā, ka esmu dumjš, vārgs zemcilvēks. Mani neizaudzināja pilis. Es nejāju zirga mugurā pa pļavām un neēdu maltītes, kas gatavotas no kolibri mēlītēm. Esmu izkalts šīs skarbās pasaules iekšās. Noasināts ar naidu. Rūdīts ar mīlestību.

Šim vīram nav taisnība.

No viņiem neizdzīvos *neviens*.

1 . D A Ļ A

V E R G S

*Uz Marsa zied augs. Tā ziedi ir sarkani un
sīksti, tas ir piemērots mūsu augsnei. To sauc
par hemanti. Par „asinspuķi”.*

ELLESNIRĒJS

Pirmais, ko jums vajadzētu par mani zināt, ir tas, ka esmu sava tēva dēls. Un, kad tie atnāca pēc viņa, es darīju tā, kā tēvs lūdza. Es neraudāju. Ne tad, kad Sabiedrība pārraidīja arestu televīzijā. Ne tad, kad zeltītie viņu tiesāja. Ne tad, kad pelēkie viņu pakāra. Par to māte mani sita. Stoiskam būtu vajadzējis būt manam brālim Kīrenam. Viņš bija vecākais, es — jaunākais. Raudāt būtu vajadzējis man. Tā vietā, kad mazā Ēo iebāza tēva kreisajā darba zābakā hemanti un aizskrēja nostāties līdzās savam tēvam, Kīrens pinkšķēja kā meitene. Mana māsa Leanna blakus murmināja sēru dziesmu. Es tikai skatījos un domāju — cik žēl, ka viņš mira dejodams, bet kājās nebija deju kurpju.

Uz Marsa gravitācija nav diez ko liela. Tādēļ, lai pārlauztu kaklu, ir jāparaug aiz kājām. Viņi ļauj to izdarīt tuviniekiem.

Sutastērpā jūtu pats savu smirdoņu. Tērps ir izgatavots no kaut kādas nanoplastmasas. Kā var noprast jau pēc tā nosaukuma, tajā ir karsti. Tas izolē mani no galvas līdz kājām. Nekas netiek iekšā. Nekas netiek ārā. It sevišķi siltums. Vistrakākais ir tas, ka nevari notraukt no pieres sviedrus. Tie nolāpīti kož acīs, kamēr izsūcas caur pieres apsēju un notek līdz pat papēžiem. Nemaz nerunājot par smirdoņu pēc tam, kad esi pačurājis. Un tu to dari vienmēr. Caur dzeramo cauruli jāuzņem milzum daudz ūdens. Pieņem, ka tērpū varētu aprīkot ar katetru. Mēs izvēlamies smirdoņu.

Kamēr braucu ar nagUrbi, mana klana urbēji par kaut ko tenko sakaru kanālā man pie auss. Esmu viens šajā dziļajā tunelī un vadu mašīnu, kas veidota kā titāniska metāla roka, kuras uzdevums ir grābt un irdināt zemi. Tās klintis kausējošos pirkstus vadu no polsterēta sēdekļa virs urbja, vietā, kur sāktos milzu rokas elkonis. Tur mani pirksti ieslid vadības cimdos, kas manipulē ar daudziem taustekļveidīgiem urbjiem apmēram deviņdesmit metrus zem manas sēdvietas. Mēdz teikt — lai tu varētu strādāt par ellesnirēju, taviem pirkstiem jāšaudās kā uguns liesmām. Mani pirksti šaudās ātrāk.

Par spīti balsīm manā ausī, dziļajā tunelī esmu viens pats. Es pastāvu vibrācijā, paša elpas atbalsī un tik biežā un tvana pilnā karstumā, ka jūtos tā, it kā būtu ietīts vatētā karsta urīna segā.

Caur spilgti sarkano pieres apšēju izlaužas jauna sviedru upe, kas satek acīs un dedzina, līdz tās kļuvušas tikpat sarkanas un sarūsējušas kā mani mati. Mēdzu celt roku un mēģināt tos notraust tikai tāpēc, lai velti atdurtos pret sutastērpa sejšegu. Tā gribas darīt joprojām. Pat pēc trim gadiem šai darbā kņudošie un dedzinošie sviedri ir vistīrākās moka.

Tuneļa sienas ap manu sēdekli slīgst sēra dzeltenu gaismekļu virtenes blāzmā. Kad ielūkojos šaurajā, vertikālajā šahtā, ko šodien esmu izgrebis, gaisma tur neiesniedzas. Virs galvas kā šķidrš sudrabs mirguļo vērtīgais hēlijs-3, bet es lūkojos ēnās, meklēju zemesčūskas, kas, tumsā locīdamās, lien uz urbja izstaroto siltumu. Tās iegrauzīsies arī tavā tērpā, sakodīs čaulu un mēģinās ierakties vissiltākajā vietā, kur dēt olas, parasti šī vieta būtu tavs vēders. Esmu iepriekš sakosts. Joprojām redzu nezvēru sapņos — melnu kā eļļas tērci. Tās var izaugt tik augstas un platas kā trīs vīri, kas salikti kopā, bet mēs baidāmies tieši no mazuliem. Tie neprot kontrolēt, cik daudz indes izdala. Tāpat kā mani, arī viņu senči ieradās no Zemes, bet Marss un dziļie tuneļi viņus izmainīja.

Tumšie tuneļi ir rēgaini. Vientulīgi. Urbja rēkoņā dzirdu savu draugu balsis, viņi visi ir vecāki. Tomēr neredzu, kur tie puskilometru virs manis strādā tumsā. Viņi urbja augstāk, netālu no manis izgredtā tuneļa mutes, kur, nolaidušies ar āķiem un auklām, ķeras klāt sīkajām hēlija-3 dzīslām. Viņi strādā ar metru gariem urbjiem, kas ātri izrakņā

atbiras. Lai gan arī šajā darbā nepieciešama neiedomājama kāju un roku veiklība, es esmu brigādes galvenais pelnītājs. Es esmu ellesnirējs. Tam vajadzīgs īpašs raksturs, un es tāds esmu jaunākais, kādu šeit atceras.

Raktuvēs esmu jau trīs gadus. Tu sāc, kad tev ir trīspadsmit. Pietiekami vecs, lai drāztos gultā un triektos raktuvju tuneļos. Vismaz tā teica mans tēvocis Nerols. Vienīgi apprecējos gan es tikai pirms sešiem mēnešiem, tādēļ nezīnu, kāpēc viņš tā teica.

Ielūkojoties vadības displejā un satverot pirkstos svaigu dzīslu, manās domās iedejo Ēo. Ēo. Dažkārt par viņu ir grūti domāt kā par ko citu, nevis meiteni, ko pazinām bērībā.

Mazā Ēo — sīka meitenīte zem milzīga sarkanu krēpu ērkuļa. Sarkana kā klintis ap mani, ne īsti sarkana, bet rūsgana. Sarkana kā mūsu mājas, kā Marss. Arī Ēo ir sešpadsmit gadu. Un varbūt viņa ir kā es — no sarkanās zemes racēju klana, dziesmu, deju un augsnes klana —, tomēr tikpat labi viņa varētu būt dzimusi no gaisa, no ētera, kas zvaigznes savij rakstos. Zvaigznes gan es neesmu redzējis. Tās nav redzējis neviens sarkanais no raktuvju kolonijām.

Mazā Ēo. Tāpat kā visas klanu meitenes, tie gribēja viņu izprecināt, kad viņai apritēja četrpadsmit. Tomēr viņa pieņēma sīkākās pārtikas devas un gaidīja, kad man pienāks vīriešu precGadi, sešpadsmit, un tikai tad lika pirkstā saiti. Viņa teica, ka zinājusi jau bērībā — mēs apprecēsimies. Es gan nezināju.

„*Stop. Stop. Stop!*” tēvocis Nerols pārklīdz pārējos sakaru kanālā. „*Derov, stāt, puis!*” Mani pirksti sastingst. Viņš ir augstu virs pārējiem un vadības kabīnē vēro, kā man sokas.

„Kas svilst?” es aizkaitināts jautāju. Man nepatīk, ka mani pārtrauc darbā.

„*Kas svilst, jautā mazais ellesnirējs.*” Iesmejas vecais Bārlovs.

„*Gāzes kabata, lūk, kas!*” atcērt Nerols. Viņš ir mūsu pāri par divsimt vīru lielās komandas virsBrigadieris. „*Pagaidi. Izsaukšu izlūkBrigādi, lai noskenē rādītājus, pirms tu aizbļiez mūs visus uz ellī.*”

„Tā gāzes kabata? Tā ir sīka,” es saku. „Drīzāk gāzes pumpa. Es tikšu ar to galā.”

„Gads uz urbja, un viņš domā, ka atšķir savu galvu no pakaļcauruma! Nožēlojams, sīkais mīzalnieks,” sausi piebilst vecais Bārlovs. *„Atceries mūsu zeltītās vadones vārdus. Pacietību un paklausību, jauneklī. Pacietība ir varonības cēlākā izpausme. Un paklausība ir cilvēības cēlākā izpausme. Klausī savus vecākos!”*

Izdzirdējis šo epigrammu, nogrozu acis. No paklausības būtu kāda jēga, ja vecākie būtu spējīgi uz to, ko protu es. Tomēr viņu rokas un prāti ir lēni. Dažkārt ir sajūta, ka viņi, it sevišķi mans tēvocis, grib, lai esmu tāds pats.

„Grasos to uzplēst,” es saku. „Ja domājat, ka tur ir gāzes kabata, varu noskriet lejā un noskenēt to ar roku. Viegli. Nekādas čakarēšanās.”

Viņi pātaros par piesardzību. It kā tā jebkad būtu nesusi tiem kādu labumu. Laurus neesam izcīnījuši veselu mūžību.

„Gribi pataisīt Ēo par atraitni?” rācijās šņākoņā čerkstošā balsī smeļ Bārlovs. *„Manis pēc. Viņa ir maza smukulīte. Urb droši tai kabatā un atstāj viņu man. Lai arī esmu vecs un resns, mans urbis joprojām strādā.”*

Divsimt racēju balsis vīrs galvas izplūst smieklu korī. Satverot vadības sviras, mani pirkstu kauliņi kļūst balti.

„Klausī tēvoci Nerolu, Derov. Labāk atkāpties, līdz saņemam izvērtējumu,” piebilst mans brālis Kīrens. Viņš ir trīs gadus vecāks. Tāpēc domā, ka ir vieds vīrs, ka zina vairāk. Viņš zina tikai to, kā piesargāties. *„Laiks vēl būs.”*

„Laiks? Ellē, tas prasīs stundas!” es neizturu. Viņi visi ir pret mani. Viņiem nav taisnība, un viņi ir lēni un nesaprot, ka no Lauriem mūs šķir tikai viens drosmīgs solis. Turklāt viņi mani apšaubā. „Tu rīkojies kā glēvulis, Nerol.”

Klusums otrā savienojuma galā.

Nosaukt vīru par glēvuli nav labākais veids, kā rast ar viņu kopīgu valodu. Nevajadzēja tā teikt.

„Es saku — ej un noskenē pats,” ieķērkstas mans brālēns un Nerola dēls Lorens. *„Ja tu to neizdarīsi, Gamma būs tikpat kā Zelts — dabūs Laurus kādu, eh, jau simto reizi.”*

Lauri. Likosas pazemes raktuvju kolonijā ir divdesmit četri klāni un vieni Lauri ceturksnī. Tie nozīmē vairāk pārtikas, nekā spēj apēst.

Vairāk smēķu, ko kūpināt. No Zemes importētas segas. Zeltaina dzira ar Sabiedrības kvalitātes zīmogiem. Tie nozīmē uzvaru. Gammas klanam tas ticis kopš neatminamiem laikiem. Tādēļ mums, zemākiem klaniem, viss iedalīts pēc normām tikai pietiekami, lai savilktu kopā galus. Ēo saka, ka Lauri ir burkāns, ko Sabiedrība šupo mums deguna galā, allaž pietiekami tālu, lai mēs nespētu to aizsniegt. Tā, lai zinām, cik īsi patiesībā esam un cik maz varam darīt, lai kaut ko mainītu. Mēs esam pirmatklājēji. Ēo sauc mūs par vergiem. Es vienkārši domāju, ka nekad necenšamies pietiekami daudz. Veco vīru dēļ nekad neuzņemamies risku.

„Loren, turi muti par Lauriem! Uzspied uz gāzes, puika, un mēs sasodīti neredzēsīm Laurus līdz pat pastardienai!” rūc tēvocis Nerols.

Viņam metas mēle. Caur rāciju burtiski saozu dzēruma smaku. Viņš grib izsaukt sensoru komandu, lai piesegtu pats savu pakaļu. Vai arī baidās. Tas dzērājs jau piedzima, apmīzies no bailēm. Bailēm no kā? No mūsu Zelta pavēlniekiem? Viņu rokaspuišiem pelēkajiem? Kas to zina? Reti kurš. Kam tas rūp? Tikpat kā nevienam. Patiesībā mans tēvocis rūpēja tikai vienam vīram, un viņš nomira, kad tēvocis parāva viņa kājas.

Mans tēvocis ir vājš. Viņš ir piesardzīgs cilvēks un negausīgs dzērājs, blāva mana tēva atblāzma. Viņš mirkšķina acis lēni un smagi, it kā būtu sāpīgi tās atvērt un ikreiz redzēt pasauli. Es viņam neuzticos ne šeit, lejā raktuvēs, ne arī kaut kur citur. Tomēr māte saka, lai klausu viņu; viņa atgādina, ka vecākie ir jāciena. Lai gan esmu precēts, lai gan esmu sava klana ellesnirējs, viņa saka, ka „manas tulzņas vēl nav aprepējušas”. Es klausīšu, lai gan tas kaitina tikpat ļoti kā sviedru kņudoņa uz sejas.

„Labi,” es nomurminu.

Savelku urbju pirkstus dūrē un gaidu, kamēr tēvocis izsauc skenētāju komandu no savas drošās kabīnes virs dziļā tuneļa ieejas. Tas prasīs stundas. Parēķinu. Līdz svilpei astoņas stundas. Lai pārspētu Gammu, man jāuztur 156,5 kilogramu ātrums stundā. Kamēr izlūkBrigāde ieradīsies un paveiks savu darbu, labākajā gadījumā paies vismaz divarpus stundas. Tādēļ pēc tam man jāizsūknē līdz 227,6 kilogramiem stundā. Neiespējami. Tomēr, ja turpināšu un noskenēšu to nejdzīgo kabatu pats, Lauri būs mūsu.

Prātoju, vai tēvocis Nerols un Bārlovs zina, cik tuvu esam. Gan jau. Viņi droši vien nedomā, ka kaut kas būtu šāda riska vērts. Droši vien uzskata, ka mūsu izredzes sačakarēs kāds augstāks spēks. Lauri tiek Gammai. Tā tas ir, un tā tas vienmēr būs. Mēs no Lambdas tikai pūlamies izvilkt līdz nākamajai reizei ar savu ēdamo un pieticīgajām ērtībām. Nekad neceļamies augstāk. Nekad nekritam zemāk. Nekas nav tā vērts, lai mainītu hierarhiju. Mans tēvs to saprata ar cilpu ap kaklu.

Nekas nav tā vērts, lai riskētu ar nāvi. Pie krūtīm jūtu no matiem un zīda savīto laulību saiti, kas iekārta auklā man ap kaklu, un domāju par Ēo ribām.

Šomēnes redzēju, ka caur viņas ādu izspiežas vēl daži slaikie kauli. Man aiz muguras viņa iet prasīt pārpalikumus Gammas ģimenēm. Es izliekos, ka nezinu. Bet mēs tik un tā esam izsalkuši. Es ēdu pārāk daudz, jo man ir sešpadsmit gadu un es joprojām stiepjos augumā; Ēo melo un saka, ka viņas ēstgriba nekad nav bijusi pārāk liela. Ir sievietes, kas par pārtiku vai ērtībām pārdodas skārdagalvām (pelēkajiem, ja runājam tehniski), Sabiedrības garnizona kareivjiem, kas izmitināti mūsu mazajā raktuvju kolonijā. Viņa nepārdotu savu ķermeni, lai mani pabarotu. Vai ne? Tomēr tad es par to padomāju. Es darītu jebko, lai viņai nebūtu jācieš izsalkums...

Palūkojos pār sava urbja malu. Līdz izraktā cauruma dibenam ir dziļš kritiens. Nekā, izņemot izkusušu klinti un šņācošus urbjus. Tomēr, pirms sajēdzu, kas ir kas, jau esmu atsprādzējis drošības jostas un ar mērierīci rokā lecu simt metru dziļumā līdz urbja pirkstiem. Lai palēninātu kritienu, atsperos te turp, te šurp starp vertikālajām raktuvju šahtas sienām un urbja garo, vibrējošo korpusu. Pārliecinos, ka tuvumā nav zemesčūsķu midzeņu, tad izstiepjju roku un kritienā pieķeros pie mehānisma tieši virs milzīgās mašīnas pirkstiem. Desmit urbji karstumā kvēlo. Gaiss viz un viļņojas tveicē. Jūtu to sejā, jūtu, kā tā ieduras acīs, jūtu, kā tā iesāpas vēderā un olās. Ja nebūsi uzmanīgs, šie urbji izkausēs tavus kaulus. Un es neesmu uzmanīgs. Tikai izveicīgs.

Ar rokām turēdamies, kājām pa priekšu rāpjos zemāk starp urbja pirkstiem, lai varu nolaist skeneri pietiekami tuvu gāzes kabatai un veikt

mērījumu. Karstums ir neizturams. Tā bija kļūda. Sakaru kanālā uz mani kliez balsis. Kad beidzot nolaižos pietiekami tuvu, lai piekļūtu gāzes kabatai, gandrīz pieduros vienam no urbju asmeņiem. Mērierīce darbodamās mirgo man rokā. Mans tērps sāk mest burbuļus, un es saozu saldu, kodīgu smaku, kas atgādina piedegušu sīrupu. Ellesnirējam tā ir nāves smaka.

2.

CIEMATS

Mans tērps nespēj izturēt te lejā valdošo karstumu. Ārējā kārtā tūlīt būs caurums. Pēc tam sekos otrā kārtā. Pēkšņi mērierīces gaisma mirkšķina un esmu ieguvis to, pēc kā atnācu. Gandrīz nepamanu to. Apreibis un nobijies velku sevi prom no urbjiem. Vienu rokas tvērienu pēc otra ātri raujos augstāk, prom no šausmīgā karstuma. Tad kaut kas aizķeras. Mana pēda iestrēgusi aiz kāda mehānisma pie viena no urbju pirkstiem. Pēkšņā panikā kampju gaisu. Mani pārņem šausmas. Redzu, kā kūst mana zābaka papēdis. Ardievu, pirmā kārtā! Sāk burbuļot otrā. Tai sekos mana miesa.

Piespiežu sevi dziļi ieelpot un norīt kļiedzienu, kas ceļas no krūtīm. Atceros asmeni. Izvelku no maksts sev uz muguras piestiprināto atvāžamo sirpjAsmeni. Tas ir nežēlīgi izliekts griežamrīks, tikpat garš kā mana kāja, tas paredzēts mehānismos iestrēgušu locekļu amputēšanai un piededzināšanai, gluži kā šajā gadījumā. Iestrēgstot vairums vīru krīt panikā, tādēļ nejauko pusmēness izliekuma sirpjAsmeni paredzēts likt lietā arī ar neveiklām rokām. Pat šausmu uzplūdā manas rokas nav neveiklas. Cērtu ar asmeni trīs reizes, bet griežu nanoplastmasu, nevis miesu. Pēc trešā cirtiena paliecos lejup un izraustu kāju brīvībā. To darot, dūre pieduras urbja asmens malai. Caur roku izskrien dedzinošas sāpes. Saožu svīlušu miesu, bet esmu jau piecēlies un dodos augstāk, rāpdamies prom no ellīgās tveices, atpakaļ uz savu sēdekli, smejos visu ceļu augšup. Patiesībā gribas raudāt.

Manam tēvocim bija taisnība. Es maldījos. Tomēr sasper mani jods, ja reiz likšu viņam to noprast.

„*Idiots!*” skan viņa laipnākais komentārs.

„*Maniaks! Nolāpītais maniaks!*” sajūsmā klaigā Lorens.

„Gāzes daudzums minimāls,” es saku. „Roku tālāk, tēvoc’.”

Kad atskan svilpe, manis izceltais guvums tiek uzvilktis augšā ar atSaitēm. Izrāpjos no sava urbja, atstāju to dziļajā tunelī naktsmaiņai un ar nogurušu roku pieķeros pie virves, ko pārējie nometuši kilometru dziļajā šahtā, lai palīdzētu man izrāpties ārā. Par spīti dedzinošajai sāpei plaukstas virspusē, rāpjos pa virvi augšup, līdz tā ir izvilktā no šahtas. Kīrens un Lorens iet kopā ar mani, līdz piebiedrojamies pārējiem pie tuvākā gravLifta. No griestiem kā zirnekļi pavadienos karājas dzelteni gaismekļi.

Kad sasniedzam kvadrātveida gravLiftu, mans klans un trīs simti Gammās vīru jau aizāķējuši kāju pirkstus aiz metāla režģa. Izvairos no sava tēvoča — viņš ir tik nikns, ka spļauj zaļu. Par savu triku saņemu dažus dučus atzinīgu uzsitienu pa plecu. Jaunie, tāpat kā es, domā, ka esam izcīnījuši Laurus. Viņi aptuveni zina, cik hēlija-3 esmu šomēnes izracis; tas ir vairāk nekā Gammai. Vecie kraķi tikai purpina un saka, ka esam muļķi. Es slēpju savu roku un savelku kāju pirkstus ciešāk.

Mainās gravitācija, un mēs šaujames augšup. Kāds Gammās nīkulis ar mazāk nekā nedēļas rūsas devu aiz nagiem aizmirsis aizbāzt pirkstus aiz režģa. Tāpēc viņš paliek, karājoties gaisā, kamēr lifts šaujas sešus kilometrus augstāk. Aizkrīt ausis.

„*Paskat, kur uzpeldējis Gammās sūds,*” Bārlovs rēkdams uzsauc lambdām.

Lai cik tas liktos maziski, vienmēr ir patīkami redzēt, kā kāds no Gammās kaut ko sačakarē. Lauru dēļ viņiem tiek vairāk ēdamā, vairāk smēķu, vairāk visa. Mums tiek iespēja viņus nicināt. Bet tad nodomāju, ka tā arī vajag. Prātoju, vai tagad viņi nicinās mūs.

Nu jau gan pietiek. Saķeru sīča rūsas sarkano nanoplastmasas sutas-tērpu un novelku viņu lejā. Sīcis. Smieklīgi. Diez vai viņš ir pat trīs gadus jaunāks par mani.

Puisis izskatās nāvīgi noguris, bet, ieraudzījis manu asinssarkano sutastērpu, sastingst, izvairās no mana skatienu un vienīgais no visiem ievēro sasvīlušo brūci man uz rokas. Es piemiedzu viņam ar aci, un izskatās, ka šis pietaisa bikses. Mēs visi šad tad tā darām. Atceros to reizi, kad pats pirmoreiz satiku ellesnirēju. Likās, ka viņš ir dievs.

Tagad viņš ir miris.

Augšā, sagatavošanās iecirknī, kas ir liela, pelēka metāla un betona zāle, noņemam ķiveres un malkojam svaigo, vēso gaisu, kāds pieejams tikai pasaulē tālu prom no nokaitētiem urbju asmeņiem. Drīz šo gaisu samaitā mūsu kopīgās smakas un sviedri. Tālumā mirgo gaismas, brīdinādamas, lai uzmanāmies no magnētiskā horizontTramvaja sliedēm otrā stacijas galā.

Neplāpājam ar gammām un uzreiz veidojam nelīdzenu rūsas sarkanu tērpu rindu horizontTramvaja virzienā. Puse ar Lambdas „L”, otra — ar tumši sarkaniem Gammās spieķiem, kas uzkrāsoti uz mugurām. Divi spilgti sarkani virsBrigadieriem. Divi asinssarkani ellesnirēji.

Neliela skārdagalvu vienība vēro, kā šļūcam garām pa apdilušo betona grīdu. Viņu pelēkās, rūdītās bruņas ir vienkāršas un novalkātas, tikpat nekoptas kā viņu mati. Tās apturētu vienkāršu asmeni, varbūt jonu asmeni, bet pulsAsmens vai slāte caurdurtu tās kā papīru. Tomēr šos ieročus mēs esam redzējuši tikai Holo kanālā. Pelēkie pat nepiepūlas izrādīt kaut kādu varu. Viņu dullinātāji karājas pie sāniem. Viņi zina, ka nevajadzēs tos izmantot.

Paklausība ir cēlākais tikums.

Pelēko kapteinis neglītais Dens, taukainais bezgodis, iemet man ar oli. Lai gan viņa āda ir tumšāka, jo tikusi pakļauta saules starojumam, mati ir pelēki tāpat kā pārējiem viņa krāsas pārstāvjiem. Tie plānās šķipsnās krit viņam acīs — divos pelnos izvērtītos ledus gabalos. Uz abu roku delmiem stiepijas viņa krāsas pazīšanās zīmes, kas atgādina ciparu četri, gar kuru rindojas vairākas taisnas līnijas. Nežēlīgs un tiešs kā visi pelēkie.

Esmu dzirdējis, ka viņi atsaukuši neglīto Denu no frontes līnijas Eirāzijā, lai kur tas arī būtu, pēc tam, kad viņš ticis sakropļots un tie nav gribējuši pirkt viņam jaunu roku. Tagad viņam ir vecs aizstājēja

modelis. Viņš no tā kaunas, tādēļ pārliecinos, ka viņš redz, kā uzmetu rokai skatienu.

„Redzēju, ka tev bija aizraujoša diena, dārgais.” Viņa balss ir tikpat sasmakusi un smaga kā gaisis manā sutastērpā. „Tagad esi drošsirdīgs varonis, Derov? Man vienmēr likās, ka tu kļūsi par drošsirdīgu varoni.”

„Varonis esi tu,” atbildu, pametis zodu viņa rokas virzienā.

„Un tu domā, ka esi gudrelis, vai ne?”

„Tikai sarkanais.”

Viņš piemiedz man ar aci. „Pasveicini no manis savu mazo putniņu. Sulīgs kumosīņš, ko noplūkt.” Aplaiža zobus. „Pat rūsganajam.”

„Nekad nevienu putnu neesmu redzējis.” Izņemot HK ekrānā.

„Vai tu re,” viņš iesmejas. „Paga, kur tad nu sataisījies?” viņš jautā, kad pagriežos, lai ietu. „Nenāktu par ļaunu paklanīties saviem augstākajiem, kā tev šķiet?” Dens pazvaigā saviem draugēļiem. Viņa izsmieklis man ir vienaldzīgs, tāpēc pagriežos un dziļi paklanos. Mans tēvocis to redz un riebumā novēršas.

Pelēkie paliek aiz muguras. Man nav grūti paklanīties, bet, ja kādreiz radīsies izdevība, droši vien pārgriezīšu neglītā Dena rīkli. Tas ir līdzīgi kā teikt, ka aizšaušu ar dedzesKuģi uz Venēru, ja man tā sagribēsies.

„Hei, Dago! Dago!” Lorens uzsauc Gammas elesnirējam. Šis vīrs ir leģendārs; visi pārējie nirēji ir vien sprakšņi uz pannas. Es varētu būt viņu pārspējis. „Cik izcēli?”

Dago ar savu blāvas, vecas, smīnošas ādas sloksnes seju aizkūpina garu smēķi un izpūš dūmu mākonī.

„Nezinu,” viņš novelk, stiepdams vārdus.

„Nu taču!”

„Vienalga. Jēlsvaram nekad nav nozīmes, lambda.”

„Kā tad, nu nolāpītā ellē nav! Cik viņš šonedēļ izcēla?” Lorens sauc, kamēr kāpjam tramvajā. Visi kūpina savus smēķus un velk no kabatām dziras blašķes. Tomēr viņi uzmanīgi klausās.

„Deviņtūkstoš astoņsimt divdesmit vienu kilo,” lielās kāds gamma. To izdzirdējis, atslābstu un pasmīnu; dzirdu, kā jaunākie lambdas uzgavilē.

Vecās rokas klusē. Prātoju, ko Ēo šomēnes pasāks ar cukuru. Nekad iepriekš neesam to nopelnījuši, tikai šad tad laimējuši kārtīs. Un ar augļiem. Esmu dzirdējis, ka Lauri nodrošina tev augļus. Viņa droši vien izdalīs tos izsalkušiem bērniem, lai tikai pierādītu Sabiedrībai, ka tās balvas viņai nav vajadzīgas. Es? Es pieēdīšos augļus un domāšu par politiku ar pilnu vēderu. Tiesa, Ēo kaislīgi aizrauj idejas, bet mani nekas cits, izņemot viņu.

„Tik un tā neuzvarēsiet,” Dago novelk, kad tramvajs sāk braukt. „Derovs ir jauns sušķis, bet viņš ir pietiekami gudrs, lai to saprastu. Vai ne, Derov?”

„Jauns vai nē, bet es pārspēju tavu kaulaino pakaļu.”

„Tu esi drošs?”

„Nāvīgi drošs.” Piemiedzu ar aci un nosūtu viņam gaisa skūpstu. „Lauri ir mūsu. Šoreiz pēc cukura sūti savas māsas uz mūsu ciemu!” Mani draugi smeļ un ar sutastērpju ķiverēm klapē pa stilbiem.

Dago mani vēro. Pēc brīža viņš ievēl dziļu dūmu no sava smēķa. Tas gaiši iekvēlojas un ātri deg. „Tas esi tu,” viņš man saka. Pēc pusminūtes no smēķa palikuši vien pelni.

Izkāpis no horizontālam Tramvaja, pārējo brigāžu vīru plūsmā dodos uz Skalotavu. Vieta ir auksta, appelējusi un ož tieši pēc tā, kas tā ir — pieblīvēts metāla šķūnis, kur tūkstošiem vīru izkāpj no piečurātajiem un piesviedrētajiem sutastērpiem, lai ieiētu gaisa dušās.

Nolobu savu tērpju, uzlieku galvā vienu no dušas cepurēm un kails eju nostāties tuvākajā caurspīdīgajā caurulē. Te, Skalotavā, tādu ir dučiem. Te neviens nedanco, lielīgi neizlec; mūs vieno tikai nogurums un klusa plaukstu sišanās pret augšstilbiem vienā ritmā ar dušu plūsmām un straumēm.

Caurules durvis šņākdamas aizveras man aiz muguras, aplāpēdamas mūzikas skaņas. Motors pazīstami iedūcas, un tad seko spēcīgs atmosfēras trieciens un sūcoša rezonanse, kad no iekārtas augšgala pār mani gāžas ar antibakteriālām molekulām pildīts gaiss, kas šaujas pār manu ādu un aizrauj līdzī atmirušo ādu un netīrumus caur atverēm man zem kājām. Tas ir sāpīgi.

Pēc tam atvados no Kīrena un Lorena, kas dodas uz Kopzemi iedzert un padejot tavernās, pirms oficiāli sākas Laureātu sumināšanas dejas. Pusnaktī skārdagalvas dalīs ēdamā devas un paziņos Laureātus. Mums, dienas maiņas strādniekiem, dejas notiks gan pirms, gan pēc tam.

Leģendas vēsta, ka dievs Marss nesa cilvēkiem asaras un neiere-dzēja dejas un lautu. Pirmajam es piekrītu. Tomēr mēs, ļaudis no Likos-
sas kolonijas, vienas no pirmajām cilvēku kolonijām zem Marsa virsmas, esam dziesmu, deju un ģimeniskuma tauta. Mēs šai leģendai uzspļaujam un veidojam paši savu mantojumu. Tā ir vienīgā pretestība, ko varam izrādīt Sabiedrībai, kas mūs pārvalda. Tā dod mums nedaudz mugur-
kaula. Kamēr vien paklausīgi rokam, viņiem nerūp, ja mēs dejojām vai dziedām. Kamēr vien sagatavojām planētu pārējiem. Tomēr, lai mēs neaizmirstu savu vietu, vienu dziesmu un vienu deju viņi pasludinājuši par sodāmu ar nāvi.

Tā bija mana tēva pēdējā deja. Esmu redzējis to vienu reizi, tāpat kā arī dziesmu dzirdējis tikai vienreiz. Kad biju mazs, es to nesapratu — par tālām ielejām, miglu, zudušu mīļoto un plāvēju, kuram jāpavada mūs uz neredzētām mājām. Biju mazs un ziņkāres pārņemts, kad kāda sieviete to dziedāja, kamēr viņas dēls tika pakārts par ēdiena zādzību. Viņš būtu izau-
dzis par garu jaunekli, tomēr nekad nedabūja pietiekami daudz ēdamā, lai uzauzdētu uz kauliem miesu. Viņa māte bija nākamā rindā uz karātavām. Likosas tauta izpildīja viņiem Gaistošo izvadīšanas dziesmu — traģiskus dūru sitienus pret krūtīm, kas palēnām, palēnām kļuva arvien klusāki, līdz dūres, tāpat kā viņas sirds, vairs nesitās un ļaudis izklīda.

Dzirdētā skaņa tonakt mani nelika mierā. Viens pats raudāju mūsu mazajā virtuvē un brīnījos, kādēļ raudu tagad, ja nebiju raudā-
jis par savu tēvu. Gulēdams uz aukstās grīdas, izdzirdēju klusus skrap-
stus aiz mūsu ģimenes mājas ārdurvīm. Tās atvēris, ieraudzīju sarkanajā zemē iespraustu hemantes pumpuru; tuvumā neviena nebija, tikai smiltis vidēja Ēo mazo pēdu nospiedumi. Tā bija otrā reize, kad viņa pēc kāda nāves nesa mums ziedus.

Tā kā dziesma un deja ir mūsu asinīs, droši vien nav nekāds brī-
nums, ka tieši to virpuli pirmoreiz aptvēru, ka mīlu Ēo. Ne mazo Ēo. Ne

to, kāda viņa bijusi. Bet Ēo, kāda viņa ir šodien. Viņa teica, ka milējusi mani, pirms vēl tie pakāra manu tēvu. Tomēr mana sirds uz mirkli aizmirsa pukstēt piekūpinātā tavernā, kad viņas rūsganie mati vijās, kājas kustējās cītaras melodijas pavadījumā un gurni šūpojās bungu ritmā. Ne jau lēcieni un ritentiņi. Pie vainas nebija lepnā āzēšanās, kas tik ļoti raksturīga jauno dejām. Viņas kustības bija graciozas un lepnas. Bez manis viņai nebūtu pārtikas. Bez viņas man nebūtu dzīves.

Par tādām runām viņa var vilkt mani uz zoba, tomēr saku, ka Ēo ir mūsu tautas gars. Dzīve iedalījusi mums ne to vieglāko nastu. Mums jāupurējas nepazīstamu cilvēku labā. Mēs rokam, lai sagatavotu Marsu cītiem. Tas dažos no mums iesēj rūgtumu. Tomēr Ēo labestība, viņas smieklī un stiprā griba ir labākais, kas var nākt no tādām mājām kā mūsējās.

Meklēju viņu atzarotajā ciemā, kur tikai aiz pusjūdzi gara tuneļa no Kopzemes dzīvo mana ģimene. Tas ir viens no diviem dučiem ciemu, kas ielenc Kopzemi. Ciems ir stropam līdzīgs veco raktuvju klints sienās izgrebtu māju kopums. Klints un zeme ir mūsu griesti, mūsu grīdas, mūsu mājas. Klans ir milzīga ģimene. Ēo uzauga akmens metiena attālumā no manām mājām. Viņas brāļi man ir kā savējie. Viņas tēvs kā manējais, kuru pazaudēju.

Kā melnu un sarkanu vītenaugu stīgas gar griestiem stiepjas elektrības vadu jūklī. No šiem džungļiem nokarājas gaismekļi, kas viegli šūpojas Kopzemes centrālās skābekļa cirkulācijas sistēmas gaisā. Ciema vidū iekārts milzīgs Holo kanāla ekrāns. Tā ir četrstūrainā kaste, kas katrā pusē rāda attēlus. Pikseli šur tur izdzisuši, un attēls ir pablāvs un miglains, tomēr tas nekad nav raustījies, nekad nav izslēdzies. Tas lej pār mūsu māju puduriem pats savu blāvo gaismu. Video sižetus no Sabiedrības.

Manas ģimenes mājas ir izkaltas akmenī simt metrus virs ciema apakšējā stāva. No tām līdz zemei ved stāva taka, lai gan uz vienu no ciema augstākajiem līmeņiem ved arī vinčas un virves. Tās izmanto tikai vecie un vājie. Un tādu mums te ir maz.

Mūsu mājā ir vairākas istabas. Paši savu istabu mēs ar Ēo ieguvām tikai nesen. Kīrenam ar ģimeni ir divas istabas, bet atlikušajā dzīvo mana māte un māsa.

Mūsu ciemā dzīvo visi Likosas lambdas. Kaimiņi no Omegas un Ipsilon dzīvo minūtes gājiena attālumā pa platu tuneli, kas ved pretējā virzienā. Mēs visi esam savienoti. Izņemot Gammu. Viņi dzīvo Kopzemē virs tavernām, remontdarbnīcām, zīda veikaliem un tirgus būdām. Skārdagalvas dzīvo cietoksnī virs Kopzemes, tuvāk mūsu skarbās pasaulē kailajai virsmai. Tur atrodas ostas, kurās mums, izolētajiem pirmatklājējiem, no Zemes tiek ievests ēdamais.

Man virs galvas Holo kanāls pārraida grūtības, kas jāpiedzīvo cilvēcei, tām seko Sabiedrības triumfa ainas pacilājošas mūzikas pavadījumā. Ekrānā iedegas Sabiedrības zīmotne — apļa ieskauda zeltīta piramīda ar trim paralēlām līnijām, kas skar tās trīs plaknes. Sabiedrības augstākās pavēlnieces Oktāvijas au Lunas balss stāsta par grūtībām, kam cilvēce stājusies pretī, kolonizējot Sistēmas planētas un to pavadoņus.

„Kopš cilvēces ausmas laikiem mūsu sugas sāga dziedāta par cilšu kariem. Tā dziedāta par tiesām, upuriem, uzdrīkstēšanos pārkāpt dabas liktās robežas. Tagad mēs esam vienoti pienākumā un paklausībā, tomēr mūsu cīņa rit par to pašu. Visu krāsu dēli un meitas, no mums atkal tiek prasīti upuri. Tagad, mūsu slavas stundā, sējam savas labākās sēklas zvaigznēs. Kur tās uzplauks vispirms? Uz Venēras? Merkura? Marsa? Uz Neptūna pavadoņiem? Jupitera?”

Viņas nenovecojošā, augstdzimusi seja noskatās manī no HK, un balss kļūst svinīgi nopietna. Uz viņas izgreznotajām rokām mirdz Zelta simbols — spārnots aplis ar punktu centrā. Tā spārnei aizvijas gar delmiem. Viņas zeltītajā sejā redzama tikai viena nepilnība — gara, sarkana rēta pār labo vaigu kaulu. Viņa ir skaista kā nežēlīgs, plēsīgs putns.

„Jūs, Marsa sarkanie, drosmīgie pirmatklājēji — spēcīgākie no cilvēku dzimuma — nesat upuri progresa vārdā, ziedojaties, lai bruģētu ceļu nākotnei. Jūsu dzīves, jūsu asinis ir pirmā iemaksa par cilvēces nemirstību, dodoties tālāk par Zemi un Mēnesi. Jūs ejat tur, kur mēs nespējam. Jūs ciešat, lai pārējiem tas nebūtu jādara.

Es jums paklanos. Es jūs milu. Hēlijs-3, ko rokat, ir teraformēšanas procesa dzīvības asinis. Drīz uz sarkanās planētas virsmas būs elpojams gaiss, apdzīvojama augsne. Un drīz, kad Marss būs apdzīvojams, kad jūs,

drošsirdīgie pirmatklājēji, būsiet sagatavojuši planētu mums, neizturīgākām krāsām, mēs jums piebiedrosimies, un jūs tiksiet turēti visaugstākajā godā zem debesīm, ko būs radījis jūsu darbs. Jūsu sviedri un asinis ir teraformēšanas dzīvība!

Drošsirdīgie pirmatklājēji! Vienmēr atcerieties, ka paklausība ir augstākais tikums. Pāri visam — paklausība, cieņa, uzupurēšanās, hierarhija...”

Virtuves telpa mājās ir tukša, bet dzirdu, ka Ēo ir guļamistabā.

„Stāvi, kur esi!” viņa aiz durvīm nokomandē. „Nekādā gadījumā neskaties šajā istabā!”

„Labi.” Es apstājos.

Pēc minūtes viņa iznāk ārā satraukta un piesarkusi. Ēo matos ir putekļi un zirnekļu tīkli. Izlaižu caur tiem pirkstus. Viņa nākusi taisnā ceļā no Tīklotavas, kur tiek vākts bioZids.

„Tu neesi iegājusi Skalotavā,” es smaidīdams saku.

„Nebija laika. Vajadzēja skriet no Tīklotavas, lai kaut ko paņemtu.”

„Kas tas ir?”

Viņa mīļi pasmaida. „Tu mani neapprecēji tāpēc, lai es tev visu stāstītu, vai atceries? Un neej tajā istabā.”

Es metos uz durvīm. Viņa aizstājas man priekšā un novelk pār acīm pieres apsēju. Viņas piere badās man krūtīs. Es smejos, paceļu apsēju un satveru viņas plecus, lai pastumtu viņu atpakaļ un ielūkotos acīs.

„Kas tad būs?” jautāju, pacēlis uzaci.

Viņa vienkārši uzsmaida man un pieliec galvu. Atkāpjos no metāla durvīm. Aci nepamirkšķinājis, nirstu kūstošās raktuvju šahtās. Ir brīdījumi, kurus var neievērot, tomēr ir arī tādi, ar kuriem jāsamierinās.

Viņa pasniedzas uz pirkstgaliem un viegli noskūpsta manu degunu. „Labs puika; es zināju, ka būs viegli tevi dresēt,” viņa saka. Ēo sarauc degunu, jo ir saodusi manu apdegumu. Viņa mani nemierina, arī nerāj, pat neko nesaka, izņemot „Es tevi mīlu” ar tikko manāmu raižu nojausmu balsī.

Brūce stiepjas no maniem dūres kauliņiem līdz plaukstas locītavai; Ēo izlasa no tās sakusušā sutastērpa gabalus un pārstiep pār brūci tīkla saiti ar antibiotikām un nervu nukleīniem.

„Kur tu to dabūji?” es vaicāju.

„Ja es tev nepārmetu, tu neizprašnā mani par to, kas ir kas.”

Noskūpstu viņu uz deguna un spēlējos ar šauro, savīto matu saitīti uz viņas zeltneša. Viņas laulības gredzenu veido mani mati, kas smalki savīti ar zīdu.

„Man šovakar tev ir pārsteigums,” viņa saka.

„Un man ir pārsteigums tev,” atbildu, domādams par Lauriem. Uzlieku savu pieres apsēju viņai galvā kā kroni. Viņa sarauc degunu par to, ka tas ir mitrs.

„Nu labi, man patiesībā tev ir divi pārsteigumi, Derov. Žēl, ka tu nedomā uz priekšu. Būtu varējis dabūt man cukura graudu vai satīna palagu, vai... varbūt pat kafiju, kas labi ietu kopā ar pirmo dāvanu.”

„Kafiju!” es iesmejots. „Kā tev šķiet, ar kādu krāsu esi apprecējusies?”

Viņa nopūšas. „Nirējs, bet nekādu papildu labumu, pat ne viena paša. Traks, stūrgalvīgs, karstasinīgs...”

„Izturīgs?” saku, nebēdnīgi smaidīdams, un ieslidinu plaukstu viņai zem svārkiem.

„Domāju, ka tam ir savas priekšrocības.” Viņa pasmaida un uzsit man pa roku, it kā aizdzītu zirnekli. „Tagad gan uzvelc cimdu, ja negribi klausīties sievu pļāpās. Tava mamma jau ir aizgājusi pa priekšu.”

3.

LAURI

Roku rokā iedami, saplūstam ar pārējo ciema ļaužu straumi, kas caur tuneļceļiem dodas uz Kopzemi. Virs mums vienmuļi turpinās Lunas runa HK, augstu virs mums, kā jau zeltvaidžiem (tehniski runājot — Zelta krāsas pārstāvjiem) pieklājas. Viņi rāda, kā šausmīgs teroristu uzbrukums nogalinājis Sarkano raktuvju strādnieku brigādi un Oranžo tehniķu komandu. Tiek vainoti Areja dēli. Ekrānā iedegas viņu savādais Areja ģerbonis — draudīga ķivere, no kuras izšāvušies asi saules stari; no šiem piķiem pil asinis. Tiek rādīti sakropļoti bērni. Areja dēli tiek saukti par cilšu slepkavām, haosa nesējiem. Viņus nolād. Sabiedrības Pelēkā policija un karavīri aizvāc drupas. Tiek rādīti Obsidiāna krāsas kareivji — milzīgi, par mani gandrīz divas reizes lielāki vīrieši un sievietes; divi no tiem strādā kopā ar veikliem dzelteno ārstiem un iznes no sprādziena vietas vairākus ievainotos.

Likosā Areja dēlu nav. Viņu bezjēdzīgais karš mūs neskar; tomēr kārtējo reizi tiek piedāvāta atlīdzība par teroristu karali Areju. Šo pārraidi esam dzirdējuši tūkstošiem reizi, bet tā joprojām šķiet sagudrota. Dēli domā, ka pret mums neizturas pienācīgi, tādēļ rīko sprādzienus. Tas ir kaut kāds bezjēdzīgs untums. Postījumi, ko viņi nodara, aizkavē darbu, kas sagatavo Marsu, lai varētu ierasties citas krāsas. Tas nāk par ļaunu cilvēcei.

Tuneļceļos, kur zēni sacenšas, lai aizsniegtu griestus, ciemu ļaudis, līksmi čalodami, plūst uz Laureātu sumināšanas dejām. Pa ceļam